

מסורת הש"ס

(ב) ולקמן ע"ט. (ג) ונביל
י: פסחים ז. טהרין
(ד) כ"ט. (ה) כ"ט. (ו) כ"ט.
תוס' לנ"ל ק"ל ד"ה רש"י.
(ז) לנ"ל ד"ה ט"ל. (ח) ונביל.
(ט) רש"י גורם ונביל.
(י) (פ"ט) נחמדות ד"ה
והטעם וטעם שם פ"ד. ד"ה
כעין וטעם כסדרה ל.
ד"ה ה' לאחר שחטתה.

הנהגות הב"ח

(א) תוס' ד"ה והשפ"ט וס'
לקמן. ר"ב חת"ת דף פ"ט
וע"ש בתוס' ד"ה גג:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה שחטתה
וכ' וראויה שיהא לא
חשיב כח. ע"י כר"י רש
מנ"ה ד"ה מנ"ה
דמקדש:

מרובה פרק שביעי בבא קמא

עו.

עין כושפת
נר מצוה

ק"ה א מ"י פ"ב מנ"ה
נבילה חלה א פסח
פסח ע"ה:

תורה אור השלם

1. כי יתן איש אל רעהו
קפה או כליש לשטר
וגב מבי"ה ואיש את
יקרבו הנגב ושלם
שמות כ"ו

מוסף רש"י

וגוב מבי"ה האיש.
אמר רחמנא יתלם שנים,
ולא מבי"ה הקדש.
דלן משלמי כפ"ל להקדש
(בכורות י"א). שחטתה
שאינה ראויה לחליה.
לא שמה שחטתה. וכל
חוב וחסור הנא על ידי
שחטתה אינו חל עליה
(דקדו"ק נח).

פסול דכפ"ל. משלמן את הכפל והוא משלם שלשה לנד הקדש: כי
קא טבח דהקדש קא טבח. דהא בלאחר יאוש קיימין דל' לפני
יאוש לא קדשה וכיון דאילוף קנייה הקדש בלאוש ושינוי רשות
הלך לאו דמריה קטנא: ר"ש פ"א. וכגון שאמר הרי עלי עולה

תשלום דכפ"ל: גב והקדשי ואחר כך טבח
ומכר כו': אמרי בשלמא אמרייה לא מחייב
דכי קא טבח דהקדש קא טבח ולא דמריה
קא טבח אלא אהקדש ליחייב "מה לי מכרו
להדיוט מה לי מכרו לשמים הא מני ר"ש
היא דאמר קדשים שחייב באחריותו ברשותיה
דמריה קיימי הא מדיספא ר"ש הוי רישא
לאו ר"ש אלא האבא במאי עסקין בקדשים
קלים "ואליבא דר' יוסי הגלילי דאמר קדשים
קלים ממון בעלים הוא וברשותיה קיימי אבל
קדשי קדשים מאי משלם תשלומי ד' וחמשה
ארתני רישא גב וטבח ואח"כ הקדשי משלם
תשלומי ד' וה' לפולג וליתני ברידה במה
דברים אמורים בקדשים קלים אבל בקדשי
קדשים משלם תשלומי ארבעה וחמשה אלא
לעולם לא שניא קדשי קדשים ולא שניא קדשים
קלים ודקשיא לך מה לי מכרו להדיוט מה לי
מכרו לשמים מכרו להדיוט מעיקרא תורא
דראובן והשתא תורא דשמעון מכרו לשמים
מעיקרא תורא דראובן והשתא תורא דראובן:
רבי שמעון אומר וכו': אמרי נהי דסבר ר"ש
מה לי מכרו להדיוט מה לי מכרו לשמים
איכא מובעי ליה קדשים שחייב באחריותו
פטור דאכתי לא נפק מרשותיה קדשים שאינו
חייב באחריותו חייב דמפקי ליה מרשותיה
אמרי ר"ש אמילתא אחריתי קאי והכי קתני
אין הגונב אחר הגונב משלם תשלומי ד' וה'
"וכן גונב הקדש מבית בעלים פטור מ"ט
וגונב מבית האיש "ולא מבית הקדש רבי
שמעון אומר קדשים שחייב באחריותו חייב
מאי טעמא קרינא ביה וגונב מבית האיש
ושאינו חייב באחריותו פטור דלא קרינן
ביה וגונב מבית האיש מכרי שמעינן ליה לר"ש
"דאמר שחטתה שאינה ראויה לא שמה
שחטתה קדשים נמי שחטתה שאינה ראויה
היא כי אתא רב דימי אמר ר' יוחנן בשוחט
תמימים מבפנים לשם בעלים והרי חזרה
קרן לבעלים אמר רבי יצחק בר אבין
שנשפך הדם כי אתא רבין אמר רבי יוחנן
בשוחט תמימים בפנים שלא לשם בעלים
וריש

אשעתא דהקדש משום דעדיין שמו עליו נדנמו של פלוני ולא
אטביחה דהא מרשום מריה קמא נפק אלא אגונב הקדש שהקדשו
בעלים קאי דכיון דחייב בעלים באחריות כי קא טבח דמריה קא
טבח דכר הגורם לממון כממון דמי: שמעין ליה לרבי שמעון.
דמתני' דפטור אטביחת טריפה: קדשים נמי שחטתה שאינה ראויה
פ"א. דקדשים הנשחטין בחוק פסולין ומאי טעמא דרבי שמעון
דאמר קדשים שחייב באחריותו חייב דמשמע שאם גנב קדשים
וטבחן דחייב בתשלומי ד' וה': והרי חזרה קרן לבעל הבית.
הואיל ולשם בעלים נחזרה: שנשפך הדם. ומיהו בשעת שחטתה
ראויה היא: שלא לשם בעליה. דשחטתה ראויה היא דקיימא לן
(נחמ"ד ז' ג.) כל הנחשים שנזנחו שלא לשמן כשרים וקרן לא
חזרה לבעלים דקיימא לן [שם] שלא עלו לבעלים לשם חובה:
בעלי

חשיב מוס דמתני' בסוף תמורה (ג.) נהדיא ממו תמימים יקברו בעלי מומים יפדו דלא נצי העמדה והערכה ואפילו הכי תמימים
שיקרו: **שלא** יאוש בעליהן. וה"ה שלא לשמן מי קרי ליה שלא לשם בעליהן משום שלא עלו לבעלים לשם חובה ונראה
לי דוחק להעמיד בנשפך הדם ורבי דימי דאוקמא כנשפך הדם משום דיהא ליה לאוקמא בכל קדשים שחייב באחריותו (דכשלא)

ור"ל

תשלום דכפ"ל. ולעיל (דף סח:) דמוקי ריש לקיש מתני' דגנב
והקדש ואח"כ טבח משלם תשלומי כפל כשהקדש
נעלים ביד גנב לנדן לומר נמי משלם דכפ"ל: **אלא** אהקדש ייחייב.
כולה הך סוגיא כר' יוחנן ודלא כריש לקיש דמוקי לה לעיל (דף סח:)
כשהקדשו נעלים ביד גנב:
והשתא תורא דשמעון. והא
דאמר לקמן (ב) גנב
והקדש חייב ד' וה' דהוי כמכור
להדיוט היינו נקדשי נדק הבית דלא
מיקרו על שם בעלים וקדשי מונח
אומר ר"י אע"פ דמיקרו על שם בעלים
ולא הוי הקדש כמכירה מ"מ לנ"ד
יאוש לא קיי חשיב כלאוש ושינוי
רשות לענין דחל הקדש אחר יאוש
דמשמע לעיל (דף סו:) דנצי לאוכוחי
אזי לנדנא דלאוש לא קיי מקדשו
ולא הגזול ואפילו הכי אמר שם דחל
הקדש אע"פ דאכתי לא אסיק דעמיה
דהוי יאוש ושינוי השם אלא משום
דהוי יאוש ושינוי רשות:

ורבי שמעון הא אבר שחטתה
שאינה ראויה לא שמה
שחטתה. הא לא אילתרין אלא משום
מ"ד אין לשחטתה אלא לנסוף דלמ"ד
דשנה לשחטתה מתחלה ועד סוף מצי
למפקר אפילו סבר ר"ש שחטתה
שאינה ראויה שמה שחטתה אמאי
חייב אשחטתי חוק ד' וה' מצי שחט
בזה פורתא אסרה ואידן לאו דמריה
קטנא: **שחטתה שאינה ראויה**
היא ולא שמה שחטתה. לגבי ארבעה
ותמשה דגמר מוטבות טבח והכן בר
מלגבי לאו דשחטתי חוק דכדכי חייב
רחמנא וא"ת ואמאי חשיב ליה
שחטתה שאינה ראויה הא יכול לפדות
בשעת פירכוס דבר העמדה והערכה
היא כדאמרין בפ"ב דחולין (דף ז.)
ואין לך מוס גדול יותר משחטתה
אין סברא לומר דלפי שנפסל שוג
אין לו פדיון דכשלא פסול שחטתה
בשריפה כגון פיגול אין לו פדיון
משום דמזוה לשורפו כדאמרין בפרק
כל שעה (פסחים ד' מד.) כל שנקדש
פסול בלא יצחק אלא שחטת חוק
אינה בשריפה אלא נקברה כדאמרין
בפרק עד כמה (בסדרות דף כח.) מי
שאינו מומחה וראה את הבכור
ונשחט על פיו הרי זה יקבר ומיהו
לדברי המפרש דלא חשיב המפרכסת
כמיה אלא כגון ישראל נעמאה ונכרי
בטהורה דלאו שחטתה היא דהיא
דשחט בה שנים או רוב שנים ועדיין

מפרכסת הרי היא כמיה דכפ"ב דחולין (דף ז.) אין משנה בשום
מקום אלא היינו ההיא דהעור והרועב (ספ"ד קמ"א.) דשנים
ישראל נעמאה כו' אצל היכא דשחטתה בתקופה לא חשיב מפרכסת
כמיה מחייב כחן דשחטת חוק לאו נח פדיונה היא כיון דשחטתה
גמורה היא להוציא מידי נבילה וגם להחריה באלה אס היא לה
פדיון דהא אליבא דר"ש קיימי דכ"ה רבי יוחנן ר"ל מודו דקדשי
מונח לר"ש היו בכלל העמדה והערכה כדאמרין בפרק בתרא
דתמורה (דף ז.) ולא פליגי אלא אליבא דרבנן אלא מ"מ קשה לריש
לקיש אליבא דרבנן דקדשי מונח לא הוי בכלל העמדה והערכה
דאמר תוס' דלא משחטת בשום מקום לשם חובה ונפדין
דוחק לומר דמדרגתן הוא דאין נפדין לפי ששעה מוס זה בידים
כשאר מטיל מוס שאין נשחט וניתר על ידי אותו מוס וי"ל דמוס
שהוא מחייב חשיב מוס לפדות על דו אצל מוס * דלאחר מיתה לא

